

30. dan

PROGRAMER ZA NEBESA

»Serafinček, govoriš nam o svetnikih, ki so živeli pred sto in več leti. Kaj pa danes? Je v nebesih kakšen svetnik, ki je živel v današnjem času?« je zanimalo Manco.

»Seveda je. Nedolgo nazaj, pred petnajstimi leti, je prišel v nebesa zelo mlad svetnik. Ko je umrl, je bil star komaj petnajst let.«

»To je pa res sodoben svetnik,« se je strinjal Peter.

»Imenuje se Carlo Acutis. Po rodu je Italijan. Za svoja leta, bil je še otrok, je bil globoko veren. Vse ljudi okoli sebe je presenečal s svojo vero in predanostjo Bogu.«

»Podobno kot Jezus v templju. Bil je star šele dvanajst let, pa se je pogovarjal z največjimi učenjaki Svetega pisma,« je dodala Manca.

»Res je, podobno kot Jezus v templju,« se je strinjal Serafinček. »Zelo rad se je udeleževal svete maše. Ko so ga spraševali o tem, je dejal, da je evharistija njegova avtocesta v nebesa.«

»Kako posrečena izjava,« se je zasmejala Manca. »Na mašo nisem še nikoli tako pogledala.«

»Poleg tega pa je bil zelo nadarjen računalniški programer,« je nadaljeval Serafinček.

»Sestavil je posebne računalniške programe z versko vsebino in odgovori na verska vprašanja.«

»Ni igral igric?« se je čudila Tamara.

»Ne,« je odkimal Serafinček. »Danes je za večino otrok računalnik sredstvo, da pobegnejo pred resničnostjo. Mnogi postanejo močno zasvojeni z računalniškimi igricami ali spletom. Carlo pa je računalnik in sodobno tehnologijo videl v čisto drugačni luči. Razumel je, da je tudi računalnik lahko v službi širjenja evangelija, in močno se je trudil, da bi to uresničil.«

»Toda praviš, da je umrl še skoraj kot otrok. Torej ni imel veliko časa, da bi razvijal te programe,« ga je prekinil Peter.

»Res je. Umrl je, ko je bil skoraj še otrok. Vendar je v tem kratkem času toliko naredil za Božje kraljestvo, kot mnogi kristjani ne naredijo v vsem svojem življenju. Tudi ko je zbolel, je na svojo bolezen gledal kot na nekaj koristnega.«

»Kako je bolezen lahko koristna?« se je čudila Tamara.

»Dejal je, da hoče svoje trpljenje darovati Gospodu Jezusu za papeža in za Cerkev. To so bile njegove besede, ki jih mnogi težko razumejo.«

»Tudi jaz jih ne razumem,« je pokimala Tamara.

»Dejal je tudi, da ne želi iti v vice, ampak naravnost v nebesa. To se je tudi zgodilo. Ko je umrl, je prišel med svetnike, ki se veselijo v nebesih, pri svojem Očetu.«

»Kako lepa smrt,« je vzdihnila Manca.

»Pred to smrtjo je veliko trpel. Težko je sprejeti bolezen, za katero človek ve, da ni zdravila in da se bo moral zaradi nje posloviti s tega sveta. Carlo je imel tako močno vero, da na smrt ni gledal kot na konec, temveč kot na nov začetek večne sreče.«

»Jaz ne vem, če bi lahko tako gledala na bolezen. Moja vera je za kaj takega prešibka,« je iskreno priznala Tamara.

Naloga: *Zmoli, da bi se mladi modro odločali za dobre reči.*